

100 anys de reculada

El Reial decret llei 20/2012 comença la seva exposició de motius amb la paraula Recessió; i continua dient que s'han d'adoptar mesures que estalvien despeses de personal i incrementen la qualitat i productivitat de l'ocupació pública, adoptant diverses mesures que avancen en l'organització de recursos, la millora en la gestió i la transparència de l'Administració, incrementant la productivitat dels empleats públics. En bona hora... mànigues verdes.

El ben cert és que, al marge de totes les mesures que s'estan realitzant, i davant l'enorme cascada de despropòsits, aquestes notícies cada vegada més

inquietants apunten precisament cap a una regressió social extrema i un estancament de la crisi; l'augment de l'atur de forma persistent, el descens del consum, el risc de perdre uns drets consolidats i guanyats molt poc a poc, el descens dels ingressos, justificats sempre per la crisi, i sobretot, la ràbia continguda perquè tots els inútils i aprofitats d'abans i d'ara, tots ells, des d'il·lustríssims a Don, ens van fer creure que per ser feliços havíem d'aconseguir emular els anuncis de Martini, joves, guapets y amb diners; viu avui i gaudeix, que açò no s'acaba.

Per això no entenc que es desmantelle la nostra sanitat; que els infermers, que suportem la realitat diària d'haver estat els que principalment hem construït aquesta sanitat d'orgull, hem d'assumir ara que la mala gestió s'encebe en nosaltres i pose en risc la riquesa que podem generar si això és gestionat adequadament.

"Carpe diem"; doncs s'ha acabat.

O això, o plantejar-nos un model alternatiu de societat; adonar-nos que tot el superflu no ens fa falta per a viure bé, que la vida és alguna cosa molt diferent al que el consum ens ha fet creure. Això sí, tant decideixes una cosa o una altra, sempre pagaran els mateixos.

D'altra banda, no conceb com és possible que, certificant sens dubte que Espanya posseeix una sanitat de les millors del món, constatant que molts s'han aprofitat de la nostra universalitat i gratuïtat, sent conscients així mateix que l'estat del benestar està sent dinamitat i que cada vegada més, malgrat les retallades, deguem més???, som un país que té el que té, i en mancar de quasi tot, el que es deu és potenciar allò que ens puga mantenir a tots; principalment el Sol, amb el turisme i la sanitat com a ofertes a promocionar.

Per a això, cal aconseguir que la resta del món, puga vindre a gaudir del que tenim a un preu raonable que ens permeta, a més, construir una indústria entorn a les nostres fortaleces.

Per això no entenc que es desmantelle la nostra sanitat; que els infermers, que suportem la realitat diària d'haver estat els que principalment hem construït aquesta sanitat d'orgull, hem d'assumir ara que la mala gestió s'encebe en nosaltres i pose en risc la riquesa que podem generar si això és gestionat adequadament.

Sent haver de dir-ho, però la realitat ha demostrat que el sistema nacional sanitari, en mans de metges ficats a gestors, ha fracassat, i no veig que cap gestor-mèdic vaja a establir altres regles del joc que no siguin les que més convinga als seus interessos, és a dir, mantenir un sistema pal·liatiu en comptes d'un basat en la promoció de la salut, sense canvis en la concepció racional de l'usuari en l'ús dels recursos sanitaris. No parlem ací de culpabilitzar a la societat, sinó a la falta d'educació en aquesta i altres matèries. Aquest és el moment d'apartar criteris obsolets i redefinir la realitat que vivim. Ja no és suficient amb indignar-se, cal actuar.

Manifestar el nostre descontentament en qualsevol fòrum, demostrant que els infermers som molt conscients d'aquests atropellaments, i que no ens resignem.

Per a això, hem de mostrar-nos fermament units com a col·lectiu i com a societat sobirana, congruent amb la dignitat, davant les agressions directes que de cap manera mereixem i mantenint l'esperança, encara que els resultats no puguin ser immediats.

Perquè som més... i més que podem ser, però hauríem de deixar de costat els individualismes i començar a actuar amb xicotets canvis diaris que permeten modificar aquest món per veure'l tan meravellós com s'observa des de la perspectiva de l'espai.

Aquest és el moment d'apartar criteris obsolets i redefinir la realitat que vivim. Ja no és suficient amb indignar-se, cal actuar.